

ΓΕΛ. ΜΟΙΡΩΝ
Β' τετράμηνο 2013-2014
Project: <<Θέματα μυθολογίας στην αρχαία ελληνική τέχνη>>

<<Οι 12 θεοί του Ολύμπου>>

Μαθητές:
Ζεάκη Ελευθερία Β1
Παπαδάκη Μαρία Β3
Τσικριτσάκη Μήνα Β4
Χουστουλάκη Αγγελική Β4

Υπεύθυνη καθηγήτρια:
Καλοχριστιανάκη Ευτυχία

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

--Πρόλογος.....	3
--Εισαγωγή.....	4
--Δίας.....	5
--Ήρα.....	9
--Αθηνά.....	11
--Ποσειδώνας.....	13
--Δήμητρα.....	15
--Απόλλωνας.....	17
--Άρτεμις.....	19
--Ερμής.....	21
--Άρης.....	23
--Αφροδίτη.....	25
--Ήφαιστος.....	27
--Διόνυσος.....	29
--Επίλογος.....	30
--Βιβλιογραφία-Δικτυογραφία.....	31

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Στο γενικό λύκειο Μοιρών κατά το β' τετράμηνο του σχολικού έτους 2013-2014 υλοποιείται η ερευνητική εργασία με θέμα «Θέματα μυθολογίας στην αρχαία ελληνική τέχνη». Η παρούσα ερευνητική έκθεση ασχολείται με το υπόθεμα: «Οι 12 θεοί του Ολύμπου». Για την παρούσα εργασία συνεργάστηκαν ομαδικά οι μαθητές Ζεάκη Ελευθερία, Παπαδάκη Μαρία, Τσικριτσάκη Μήνα και Χουστουλάκη Αγγελική. Δημιουργήσαμε λοιπόν την ομάδα «Το Τετράθεο» και εργαζόμενοι συλλογικά, καθένας με τη δική του προσωπική προσπάθεια συνέβαλλε στην επιτυχή ολοκλήρωση της εργασίας αυτής.

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Στην εργασία μας ασχοληθήκαμε με τους 12 θεούς του Ολύμπου. Με τον Δία τον πατέρα των θεών και των ανθρώπων, την Ήρα την θεά του γάμου και της οικογένειας, την Αθηνά την θεά της σοφίας. Επίσης, με τον Ποσειδώνα τον θεό της θάλασσας, τη Δήμητρα την θεά της Γης, τον Απόλλωνα τον θεό της μουσικής και του φωτός. Επιπλέον, με την Άρτεμη την θεά του κυνηγιού, τον Ερμή τον αγγελιαφόρο των θεών, τον Άρη τον θεό του πολέμου. Τέλος, με την Αφροδίτη την θεά της ομορφιάς και του έρωτα, τον Ήφαιστο τον θεό της φωτιάς και τον Διόνυσο τον θεό του κρασιού. Συγκεκριμένα μελετήσαμε τις ιδιότητες και τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά του κάθε θεού, καθώς και τα σύμβολα με τα οποία απεικονίζεται στην αρχαία ελληνική τέχνη.

ΔΙΑΣ

Ο Δίας ή ο Ζευς, το όνομα του οποίου σημαίνει λαμπρός στην αρχαία ελληνική και θεός στην λατινική γλώσσα ήταν ο νεώτερος γιος του Κρόνου και Ρέας. Ήταν ύψιστη θεότητα του ελληνικού πανθέου, καθώς ήταν θεός του ουρανού και του κεραυνού. Σύμβολα της δύναμής του ήταν ο κεραυνός, ο αετός, η Νίκη, το σκήπτρο, η αιγίδα και ο θρόνος.

πατέρας θεών και ανθρώπων, που επόπτευε και κυβερνούσε τον κόσμο και εξουσιάζοντας όλα τα φυσικά φαινόμενα. Η βροντή, η αστραπή και ο κεραυνός ήταν τα όπλα του. αυτός ήταν που ρύθμιζε τις τύχες των ανθρώπων και ήταν παρών σε όλες τις εκδηλώσεις της ανθρώπινης ζωής. Εκτός από τα παραπάνω οι αρχαίοι του απέδιδαν πολλές άλλες ιδιότητες. Τον θεωρούσαν προστάτη των αδικημένων, τηρητή των όρκων, φύλακα των πόλεων, των σπιτιών, της οικογένειας, των φιλοξενουμένων, της εστίας και των ικετών. Πίστευαν ότι ήταν ιδρυτής του θεσμού της βασιλείας και ο προστάτης των βασιλιάδων, των αρχόντων και της βουλής. Ήταν ο θεός που γνώριζε όσα συμβαίνουν στις ανθρώπινες καρδιές και τις ανακούφιζε ενώ ταυτόχρονα ήταν ο αμείλικτος τιμωρός όσων διέπρατταν κακές πράξεις και ο εξαγνιστής των τιμωρημένων. Αν και κυβερνούσε τον κόσμο ο Δίας ήξερε ότι η μοίρα η οποία αποφάσιζε για την ζωή και τον θάνατο ήταν πιο δυνατή από αυτόν.

Ο Δίας ήταν ο σπουδαιότερος θεός όλων των μυθολογικών όντων και των θεών, γι' αυτό και συμβόλιζε για τους αρχαίους Έλληνες την παντοδυναμία και την απόλυτη εξουσία. Η λατρεία του Δία ήταν εξαπλωμένη σε όλη την Ελλάδα. Τον λάτρευαν κυρίως στις υψηλές κορυφές των βουνών, πράγμα που δείχνει τη σχέση του με τα ουράνια φαινόμενα. Σημαντικός τόπος λατρείας του ήταν στη Δωδώνη, όπου γινόταν συνδυασμός με τη μαντική. Επίσης η Ολυμπία ήταν χώρος αφιερωμένος σ' αυτόν και οι Ολυμπιακοί αγώνες τελούνταν προς τιμήν του. Το ίδιο και τα Νέμεια στη Νεμέα.

Στην κλασική τέχνη ο Δίας εικονίζεται σαν η προσωποποίηση της γαλήνης και του μεγαλείου. Είχε υψηλό ανάστημα, μαλλιά που κυματίζουν σαν χαίτη, γενειάδα μεγαλόπρεπη.

Ο Δίας γεννήθηκε στην Κρήτη σύμφωνα με την ελληνική μυθολογία. Δύο σπήλαια πάνω στα Κρητικά βουνά διεκδικούν την τιμή της γενέτειρας του μεγαλύτερου θεού στην αρχαία Ελλάδα, το Δικταίο Άντρο στην κέντρο-ανατολική Κρήτη και το Ιδαίο Άντρο στο ψηλότερο βουνό της Κρήτης, το όρος Ίδη ή Ψηλορείτης.

Ο Κρόνος με τη Ρέα είχαν γεννήσει άλλα πέντε παιδιά πριν τον Δία, που όλα είχαν καταλήξει στο στομάχι του πατέρα τους. Όταν η Ρέα έμεινε ξανά έγκυος στο Δία δεν ήθελε να έχει και αυτός την ίδια τύχη με τα προηγούμενα παιδιά τους γι' αυτό ζήτησε τη βοήθεια των γονιών της (Ουρανού και Γαίας).

Ακολουθώντας τη συμβουλή τους, πήγε στην Κρήτη και κρύφτηκε σε ένα σπήλαιο στα κρητικά βουνά για να φέρει στον κόσμο το μωρό κρυφά από τον παιδοφάγο σύζυγο της τον Κρόνο. Τους πόνους της γέννας η Ρέα προσπαθούσε να τους καταπνίξει και να μη φωνάζει βυθίζοντας τα δάκτυλα της στη γη. .

Σε όλη τη διάρκεια της γέννας, την είσοδο της σπηλιάς φρουρούσαν οι μυθικοί Κουρήτες, Η Ρέα μόλις γέννησε το Δία, το υγιές αγοράκι που αργότερα θα γινόταν ο πατέρας των θεών του Ολύμπου, το έδωσε στους Κουρήτες να το προσέχουν. Αυτοί πατούσαν δυνατά τα πόδια τους χορεύοντας ή χτυπούσαν τα τύμπανα και τις μεταλλικές τους ασπίδες για να καλύψουν το κλάμα του μωρού.

Η Ρέα για να ξεγελάσει τον σύζυγό της Κρόνο, αντί για το νεογέννητο βρέφος του έδωσε μία πέτρα τυλιγμένη σε σπάργανα. Αυτός κατάπιε αμέσως το δήθεν βρέφος και επαναπαύτηκε για μια ακόμη φορά ότι ο θρόνος του δεν κινδύνευε από τα παιδιά του.

Στο μεταξύ ο μικρός Δίας μεγάλωνε στη σπηλιά που παρέμενε κρυμμένος πάνω στα βουνά της Κρήτης. Στην ανατροφή του Δία σημαντικό ρόλο έπαιξαν η κατσίκα Αμάλθεια και η νύμφη Μέλισσα.

Τιτανομαχία

Όταν κάποτε ο Δίας μεγάλωσε και έφτασε στην κατάλληλη ηλικία, έδιωξε τον Κρόνο και πήρε τη θεϊκή του εξουσία, μετά από μια τρομερή μάχη, την Τιτανομαχία.

Όταν ο Δίας πήγε να βρει τον πατέρα του Κρόνο για να διεκδικήσει την εξουσία, του πρόσφερε κάτι να πει και αμέσως ξεπετάχτηκαν όσα από τα παιδιά του είχε καταπιεί στο παρελθόν: η Ήρα, ο Ποσειδώνας, η Εστία, η Δήμητρα και ο Πλούτωνας (Άδης). Τότε άρχισε ο πόλεμος των θεών, από την μια πλευρά ήταν ο Κρόνος και οι άλλοι τιτάνες ενώ από την άλλη ο Δίας και τα αδέρφισα του. Πολεμούσαν για μεγάλο χρονικό διάστημα μέχρι που η γη συμβούλεψε τον Δία να απελευθερώσει τους κύκλωπες και τους εκατόγχειρες για να βοηθήσουν. Οι κύκλωπες έφεραν στον Δία ένα ακατανίκητο όπλο τον κεραυνό και οι εκατόγχειρες βοήθησαν στην μάχη με την τεράστια δύναμη των χεριών τους.

Νικώντας μετά από δεκάχρονο πόλεμο, οι Ολύμπιοι μοίρασαν μεταξύ τους τα λάφυρα, δίνοντας στον Δία την εξουσία στον αέρα και τον ουρανό, στη θάλασσα και όλα τα υδάτινα σώματα στον Ποσειδώνα, και στον Κάτω Κόσμο στον Άδη. Η γη αφέθηκε ως κυριαρχία κοινή όλων των θεών. Έπειτα έκλεισαν τους Τιτάνες στα Τάρταρα. Ο πόλεμος αυτός (Τιτανομαχία) ήταν πολύ σκληρός αλλά τελικά κατέληξε να επικρατήσουν ο Δίας και τα αδέρφια του, που μαζί με τα παιδιά του Δία έφτιαξαν το αρχαίο ελληνικό δωδεκάθεο, τους 12 θεούς του Ολύμπου.

Γιγαντομαχία

Η νίκη του Δία όμως δεν ήταν ολοκληρωτική. Οι θεοί έπρεπε ακόμα να αντιμετωπίσουν τους γίγαντες. Οι γίγαντες ήταν ακατανίκητοι ,εκτός κι αν ένας θεός και ένας θνητός συμμαχούσαν εναντίων τους. Έτσι με τη βοήθεια του Ηρακλή, ο οποίος του τρύπησε με τα δηλητηριώδη βέλη του και του Διονύσου ,ο Δίας κατάφερε να νικήσει τους γίγαντες.

Οι έρωτες του Δία

ο Δίας ήταν διαρκώς ερωτευμένος. Για να προσεγγίσει καλύτερα και να γοητεύει τις θνητές που του άρεσαν χρησιμοποιούσε κάθε είδους πονηρία και έπαιρνε πολλές μορφές.

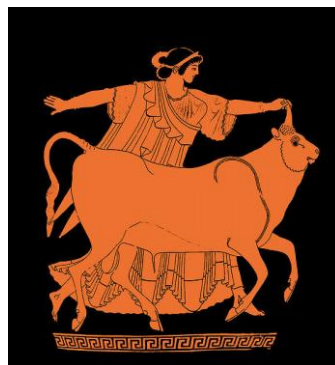
Δίας και Λήδα

Η Λήδα ήταν η πιο όμορφη σύζυγος του Τυνδάρεω , του βασιλεία της Σπάρτης. Ο Δίας την ερωτεύτηκε και για να τη γοητεύσει μεταμορφώθηκε σε κύκνο. Γι' αυτό το λόγο τα παιδιά της Λήδας γεννήθηκαν μέσα σε δυο αυγά. Από το ένα εξήλθε η Ελένη ενώ από το άλλο οι Διόσκουροι (κάστορας και Πολυδεύκης).

Δίας και Ευρώπη

ο Δίας ερωτεύτηκε την Ευρώπη, όταν την είδε να παίζει κοντά στην ακτή. Για να την προσεγγίσει χωρίς να την τρομάξει και χωρίς να ξυπνήσει τη ζήλια της Ήρας, μεταμορφώθηκε σε λευκό ταύρο με χρυσά κέρατα. Έτσι την πλησίασε και άρχισε να παίζει μαζί της. Αφού η Ευρώπη χάιδεψε το τρίχωμα του και βεβαιώθηκε ότι δεν αγριεύει κάθισε πάνω στην ράχη. Αμέσως τότε ο Δίας όρμησε μέσα στα κύματα της θάλασσας , κολύμπησε ως την Κρήτη και έφτασε στη Γόρτυνα. Εκεί της φανέρωσε ποίος ήταν την έκανε μητέρα του βασιλιά Μίνωα του Ραδάμανθυ και του Σαρπηδόνα.

Δίας και Δανάη

Ο βασιλιάς Ακρίσιος είχε λάβει ένα χρησμό σύμφωνα με τον οποίο θα τον σκότωνε ο εγγονός του, γι αυτό αποφάσισε να κλειδώσει την Δανάη σε μια υπόγεια φυλακή η οποία δεν είχε καμία έξοδο και ήταν περιτριγυρισμένη από φρουρούς. τη Δανάη όμως ερωτεύτηκε ο Δίας που μεταμορφώθηκε σε χρυσή βροχή και έτσι εισχώρησε στη φυλακή της. Από την ένωση αυτή γεννήθηκε ο Περσέας.

Δίας και Ιώ

τα πανέμορφα γαλάζια μάτια της Ιούς μάγεψαν τον Δία ο οποίος μεταμορφώθηκε σε σύννεφο και ενώθηκε μαζί της. Όμως η Ήρα το αντιλήφθηκε και μεταμόρφωσε την Ιώ σε λευκή αγελάδα και έβαλε τον Άργο, ένα σκύλο με 100 μάτια να τη φυλάει. Ο Δίας θέλοντας να σώσει την Ιώ ζήτησε την βοήθεια του πονηρού Ερμή , ο οποίος αποκοίμισε το σκύλο και τον αποκεφάλισε. Οργισμένη η Ήρα έστειλε μια αλογόμυγα που τσιμπούσε τα πλευρά της αγελάδας. Αναστατωμένη από τα τσιμπήματα του εντόμου, η Ιώ έτρεχε μανιασμένη και σταμάτησε τελικά στην Αίγυπτο, όπου ο Δίας της ξανάδωσε την ανθρώπινη μορφή της.

Δίας και Γανυμήδης

ο Γανυμήδης ,που άνηκε στην βασιλική οικογένεια της Τροίας, ήταν βοσκός και έβοσκε το κοπάδι του πάνω σε ένα βουνό, όπου και τον είδε ο Δίας. Η ομορφιά του νέου άντρα τον γοήτευσε γι' αυτό και ο θεός μεταμορφώθηκε σε αετό τον μετέφερε κρατώντας τον με τα νύχια του μέχρι τον Όλυμπο και τον έκανε οιορχό του. Ο Γανυμήδης ανέλαβε να σερβίρει το νέκταρ, το ποτό των θεών για τον Δία και τους καλεσμένους του.

Δίας και Μήτις

Ο Δίας ζευγάρωσε με τη Μήτιδα, κόρη του Ουρανού και της Τήθυς, η οποία είχε στο μυαλό της όλη τη σοφία των θεών και των ανθρώπων και για να αποφύγει τον Δία άλλαζε μορφές η μια μετά την άλλη. Όμως σαν την έκανε δική του, ο Δίας την κάταπτε ολόκληρη, γιατί πως προέβλεπε κάποιος χρησμός το παιδί που θα γεννούσε η Μήτιδα θα του έπαιρνε την εξουσία. Έτσι σε 9 μήνες ο Δίας έβγαλε από το κεφάλι του πάνοπλη την Αθηνά την θεά της σοφίας.

Δίας και Ήρα

Η Ήρα ήταν η νόμιμη και παντοτινή γυναίκα του Δια. Έλεγαν μάλιστα πως ο Δίας και η Ήρα είχαν και προγαμιαίες σχέσεις και βλέποντουσαν από μικροί κρυφά από τους γονείς τους. Παιδιά τους ήταν ο Άρης , ο θεός του πολέμου, η Ήβη, θεά της νιότης και η Ειλειθυία, θεά του τοκετού. Παιδί τους ήταν και ο Ήφαιστος ,που όπως έλεγαν η Ήρα τον είχε κάνει δίχως άντρα, όταν ο Δίας γέννησε από το κεφάλι του την Αθηνά. Άλλοι όμως έλεγαν ότι ο Ήφαιστος ήταν κανονικό παιδί του Δία και της Ήρας.

ΗΡΑ

Στην ελληνική μυθολογία η Ήρα ήταν αδερφή και σύζυγος του Δία, κόρη του Κρόνου και της Ρέας. Ήταν η θεά του γάμου και προστάτιδα των γυναικών. Συχνά η Ήρα περιγραφόταν ή απεικονιζόταν κρατώντας κάποιο σκήπτρο ως σύμβολο κυριαρχίας ή έχοντας στα χέρια της ρόδι (σύμβολο γονιμότητας). Άλλα γνωστά σύμβολα της Ήρας ήταν το παγώνι, ο κούκος που συμβόλιζε τον ερχομό της άνοιξης και διάφορα λουλούδια και φυτά που συμβόλιζαν την ευλογία της φύσης. Προς τιμήν της Ήρας γίνονταν γιορτές σε πολλές πόλεις της αρχαίας Ελλάδας και ονομάζονταν Ηραία. Τα λαμπρότερα Ηραία γίνονταν στο Άργος, τη Σάμο και την Ολυμπία. Οι ναοί προς τιμήν της Ήρας είχαν το όνομα Ηραίων. Το πιο σημαντικό Ηραίων στον Ελλαδικό χώρο είναι το Ηραίων της Σάμου.

Η γέννηση της βασίλισσας των θεών τοποθετείται σε διάφορα σημεία. Μερικά από αυτά είναι η Σάμος ή η Στυμφαλία ή η Εύβοια. Η μοίρα της δεν ήταν διαφορετική από αυτή των αδερφών της. Ο Κρόνος την κατάπιε, προσπαθώντας να πολεμήσει τη μοίρα του, καθώς η Γαία και ο Ουρανός του είχαν προφητεύσει πως ένας απόγονός του θα διεκδικούσε την εξουσία. Μόνο όταν η Ρέα κατόρθωσε, με τέχνασμα, να ξεγελάσει τον Κρόνο, τότε η Ήρα, μαζί με τα υπόλοιπα αδέρφια της, ξαναείδε το φως. Μετά την εκθρόνιση του Κρόνου, ο Δίας τη ζήτησε σε γάμο. Εκείνη αρνήθηκε. Τρελός από έρωτα για την αδερφή του, ο Δίας δεν παραιτήθηκε από τους σκοπούς του. Μια βροχερή, χειμωνιάτικη μέρα, καθώς η θεά περπατούσε στο δάσος, ο Δίας μεταμορφώθηκε σε κούκο και έπεσε στα πόδια της ανυποψίαστης Ήρας. Η θεά λυπήθηκε το μισοπαγωμένο πλάσμα. Έσκυψε, το πήρε στην αγκαλιά της, το χάιδεψε και το ζέστανε στους παρθενικούς της κόρφους. Τότε ο βασιλιάς των θεών πήρε την πραγματική του μορφή. Επιβλητικός και πανίσχυρος εξουδετέρωσε και τις τελευταίες αντιστάσεις της θεάς. Η Ήρα νικήθηκε, υποτάχτηκε, έγινε για πάντα δική του, αφού πρώτα εξασφάλισε «υπόσχεση γάμου». Κατά μία εκδοχή ο μύθος της ένωσης του Δία και της Ήρας συμβόλιζε την ένωση της καθαρότητας του Ουρανού (εκφραστής του ο Δίας) με τον Αέρα, στοιχείο ζωτικής σημασίας για τον άνθρωπο, που εκφραστής του ήταν η Ήρα.

Από το γάμο της Ήρας και του Δία γεννήθηκαν ο Άρης, η Ήβη και η Ειλείθυια. Ο Άρης ήταν θεός του πολέμου, η Ήβη κερνούσε κάθε πρωί τους θεούς αμβροσία και μέλι και η Ειλείθυια ήταν θεά του τοκετού. Σύμφωνα με τον Όμηρο γεννήθηκε και ο Ήφαιστος, ενώ κατά τον Ησίοδο η Ήρα γέννησε μόνη της τον Ήφαιστο, χωρίς τη συμμετοχή του Δία. Όταν ο Δίας γέννησε την Αθηνά από το κεφάλι του και για να τον εκδικηθεί η Ήρα γέννησε και κείνη ένα γιο, τον Ήφαιστο. Ήταν θεός της φωτιάς, όμως ήταν τρομερά άσχημος και η Ήρα από την ντροπή της τον πέταξε από τον Όλυμπο στην θάλασσα, για να μην τον δουν οι άλλοι θεοί και την κοροϊδεύουν, έσπασε το πόδι του και από τότε κούτσαινε .

Ζήλευε τον άνδρα της Δία για τις απιστίες του προς αυτήν και πολλές φορές εκδικήθηκε τις γυναίκες με τις οποίες την απατούσε ο Δίας και τα παιδιά που αποκτούσαν. Μία από τις φοβερές ιστορίες εκδίκησης της Ήρας ήταν αυτή της Ιώς. Την κόρη του βασιλιά του Άργους Ιώ είχε αγαπήσει ο Δίας, η Ήρα την τιμώρησε μεταμορφώνοντας την σε αγελάδα και βάζοντας τον φοβερό Άργο, ένα σκύλο με εκατό μάτια να την φυλάει. Ο Ερμής όμως βοήθησε τον Δία και έκλεψε την μεταμορφωμένη Ιώ από τον Άργο. Έπαιξε με την φλογέρα του τον ένα γλυκό σκοπό και κατάφερε να αποκοιμίσει τον Άργο. Όμως δεν πρόλαβε να πάει στο Δία την Ιώ. Η Ήρα τον πήρε είδηση και έστειλε μια ενοχλητική μύγα που κόλλησε πάνω στην Ιώ-αγελάδα, την τσιμπούσε συνέχεια και την έκανε να τρέχει σαν τρελή. Αφού πέρασε όλη την Ελλάδα και έφτασε ως το Βόσπορο, άλλαξε κατεύθυνση και από τη Μικρά Ασία βρέθηκε στην Αίγυπτο. Εκεί την πρόλαβε ο Δίας και μόλις την άγγιξε η αγελάδα μεταμορφώθηκε σε γυναίκα. Το παιδί της –που ήταν και παιδί του Δία- ονομάστηκε Έπαφος, επειδή ο Δίας ξαναέκανε την Ιώ γυναίκα με μια απλή επαφή του χεριού του. Μανιασμένη όμως η Ήρα, έστειλε τους Κουρήτες να κλέψουν τον Έπαφο. Αλλά ο Δίας θύμωσε και έκαψε τους Κουρήτες με τους κεραυνούς του, ελευθερώνοντας έτσι τον Έπαφο. Επίσης η Ήρα φέρθηκε απάνθρωπα στο γιό της Αλκμήνης τον Ηρακλή, στη Λητώ, στη Σεμέλη καθώς και στην Καλλιστώ. Αλλά και ο Πάρης, ο γιος του βασιλιά της Τροίας, που έκλεψε την ωραία Ελένη από τη Σπάρτη, ήταν ένας από τους θνητούς που μίσησε η Ήρα και κατόρθωσε να τον εκδικηθεί, αυτόν και την πόλη του. Τον Πάρη, τον μισούσε γιατί, όταν παρουσιάστηκε μπροστά του με την Αθηνά και την Αφροδίτη και του ζήτησαν να τους πει ποια από τις τρεις ήταν η πιο ωραία, ο Πάρης διάλεξε την Αφροδίτη. Αυτό δεν του το συγχώρεσε η Ήρα κι όταν οι Έλληνες εκστράτευσαν εναντίον της Τροίας, τους βοήθησε με κάθε τρόπο, ώστε να νικηθούν οι Τρώες, να βρουν οικτρό θάνατο και να καταστραφεί από τα θεμέλια η πόλη τους.

Απόγονοι της Ήρας ήταν οι Κάδμειοι (ανάμεσά τους ο θεός Διόνυσος), οι Πελοπίδες (ο Αγαμέμνονας, ο Μενέλαος, ο Θησέας, ο Αίγισθος, ο Ορέστης, η Ηλέκτρα, η Ιφιγένεια, ο Αμφιτρύωνας, η Αλκμήνη, ο Ευρυσθέας, ο Ιόλαος, ο Ηρακλής) οι Θεστιάδες (η Αλθαία, η Λήδα, ο Μελέαγρος, η Δηϊάνειρα, οι Διόσκουροι, η Ωραία Ελένη, ο Αμφιάραος), ο Ασκληπιός, οι Παλικοί, ο Αιγέας και ο ληστής Περιφήτης. Γενικά η Ήρα, για τους αρχαίους Έλληνες συμβόλιζε την αδικημένη γυναίκα, που τη χαρακτήριζε η σοβαρότητα, η δύναμη και το πείσμα.

ΑΘΗΝΑ

Η Αθηνά ήταν κόρη του Δία και της Μήτις. Ο Δίας ύστερα από προφητεία έμαθε ότι η Μήτις θα γεννούσε παιδί το οποίο θα ανέτρεπε από την εξουσία τον πατέρα του, οπότε την κατάπιε ενώ ήταν έγκυος στην Αθηνά. Αργότερα, ο Δίας άρχισε να υποφέρει από πονοκεφάλους και κάλεσε τον Ήφαιστο να τον βοηθήσει. Τότε ο Ήφαιστος με ένα μεγάλο σφυρί χτύπησε το κεφάλι του Δία και πετάχτηκε η Αθηνά ενήλικη, άνοπλη, φορώντας περικεφαλαία και κρατώντας μια ασπίδα. Η θεά των μαχών είχε μόλις γεννηθεί.

Η Αθηνά, λοιπόν, κατά την Ελληνική μυθολογία, ήταν η θεά της σοφίας, της στρατηγικής και του πολέμου, ενώ συμβόλιζε και τη δικαιοσύνη, αφού Συνδύαζε τη σοφία της μητέρας της και την ορμή και τη γενναιότητα του πατέρα της. Μπορεί ο Άρης να ήταν ο θεός του πολέμου, ωστόσο η Αθηνά τα κατάφερνε καλύτερα από κείνον στις μάχες. Κρατώντας ασπίδα και δόρυ, έμπαινε μπροστά και εμπύχωνε τους πολεμιστές που την ακολουθούσαν. Επίσης Η Αθηνά ήταν η θεά των γραμμάτων και των τεχνών, Προστατεύοντας πολλές χειρωνακτικές τέχνες, όπως ήταν η υφαντική, το κέντημα, η κεραμική, η γλυπτική η σιδηρουργία, αλλά και η γεωργία. Ήταν η αγαπημένη κόρη του Δία η Αθηνά αλλά και μια από τις πιο αγαπημένες θεές των αρχαίων Ελλήνων, αφού Ήταν όμορφη, γενναία αλλά και σοφή. Ήταν η αξιοσέβαστη συμβουλάτορας των θεών και των θνητών και δεν ανακατεύτηκε σε σκάνδαλα όπως πολλοί από τους θεούς του Ολύμπου. Επίσης η θεά δεν είχε κανένα ερωτικό δεσμό και συμβόλιζε την αιώνια παρθενία.

Στην μεγαλοπρεπή αυτή θεά έχουν αποδοθεί και πολλά προσωνύμια. Μερικά απ' αυτά ήταν ο χαρακτηρισμός <<παλλάδα>>, επειδή θανάτωσε τον γίγαντα Πάλλαντα στην γιγαντομαχία καθώς και η ονομασία <<γλαυκώπις>> εξαιτίας των ματιών της, που έμοιαζαν με εκείνα της κουκουβάγιας. Επιπλέον οι αρχαίοι έλληνες χαρακτήριζαν την Αθηνά ως Εργάνη, καθώς ήταν προστάτιδα των τεχνητών, ως Παρθένος και ως πρόμαχος, επειδή πρωτοστατούσε στις μάχες.

Σύμβολά της ήταν η ασπίδα, το δόρυ, η ελιά και η κουκουβάγια, ενώ, ως θεά του πολέμου, ήταν περιβεβλημένη με Αιγίδα, διαφορετική από αυτήν του Διός, και στην ασπίδα (και στο περιθωράκιο) της ήταν το κεφάλι της Μέδουσας.

Οι έλληνες λάτρευαν ιδιαίτερα την Αθηνά, γιατί ενσάρκωνε τα ιδανικά της φυλής τους τη γενναιότητα και τη φρόνηση, και είχαν χτίσει αρκετούς ναούς αφιερωμένους στο όνομα της, με λαμπρότερο απ' όλους τον Παρθενώνα πάνω στην Ακρόπολη. Επίσης οι γλύπτες της αρχαίας Ελλάδας είχαν σαν αγαπημένο τους θέμα την Αθηνά. Ο Φειδίας, ο πιο μεγάλος γλύπτης της αρχαιότητας, φιλοτέχνησε πολλά αγάλματα της. Ένα από αυτά ήταν το χρυσελεφάντινο, που τοποθετήθηκε μέσα στον Παρθενώνα. Για να τιμήσουν την Αθηνά οι κάτοικοι της Αθήνας, έκαναν κάθε χρόνο μια περίφημη γιορτή, τα Παναθήναια, που διαρκούσαν δέκα μέρες.

Γνωστοί μύθοι

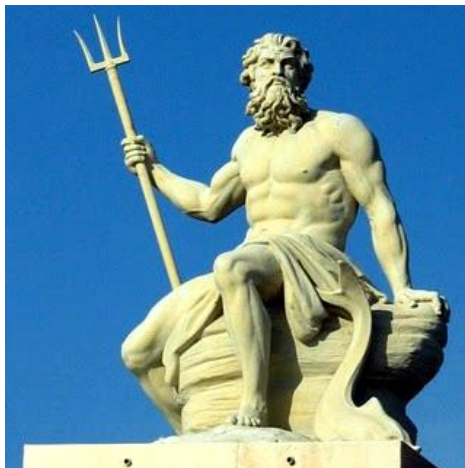
Η Αθηνά ήταν εξαιρετικά θαρραλέα. Συμμετείχε στη μάχη εναντίον των γιγάντων σκοτώνοντας τον Πάλλαντα, ένα φτερωτό γίγαντα, τον οποίο και έγδαρε, αλλά και τον γίγαντα εγκέλαδο, ρίχνοντας πάνω του ολόκληρη τη Σικελία. Κατά τη διάρκεια του Τρωικού πολέμου, τάχθηκε με την πλευρά των Ελλήνων, επειδή ο Τρώας Πάρης αρνήθηκε να της δώσει το βραβείο της ομορφιάς, προτιμώντας την Αφροδίτη. Η Αθηνά βοήθησε επίσης τον Περσέα να σκοτώσει τη μέδουσα, που πέτρωνε όποιον την αντίκριζε, και τον Ηρακλή να πραγματοποιήσει τους άθλους του. Ενώ χάρη στη βοήθεια της Αθηνάς κατάφερε ο Οδυσσέας, ο βασιλιάς της Ιθάκης, ύστερα από πολλά χρόνια να γυρίσει στην πατρίδα του.

Είναι ξακουστός ο μύθος σχετικά με την προστασία της πόλης της Αθήνας από δυο θεούς, τον Ποσειδώνα και την Αθηνά. Η Αθηνά διαφώνησε με τον Ποσειδώνα, επειδή αυτός διεκδίκησε την κυριαρχία στην περιοχή της Αθήνας. Ο αγώνας ήταν προκλητικός: εκείνος που θα πρόσφερε το πιο όμορφο δώρο στην πόλη θα κέρδιζε. Ο Ποσειδώνας χτύπησε με την τρίαινά του το λόφο της ακρόπολης και εμφανίστηκε μια πηγή αλμυρού νερού, αλλά η Αθηνά νίκησε κάνοντας να φυτρώσει μία ελιά, σύμβολο της ειρήνης και της ευημερίας, το λάδι της οποίας χρησιμοποιούνταν στο φωτισμό, στη μαγειρική και στην αρωματοποιία. Η νικήτρια λοιπόν έδωσε και το όνομά της στην πόλη, η οποία έγινε κέντρο της λατρείας της.

Ένας ακόμα γνωστός μύθος είναι αυτός της Αράχνης. Μια γυναίκα, που ονομαζόταν Αράχνη, ξακουστή υφάντρα, καυχήθηκε κάποτε πως ήταν ανώτερη στην τέχνη και από την ίδια την Αθηνά, η οποία και την προκάλεσε σε μονομαχία. Η Αθηνά στο υφαντό της απεικόνιζε την διαμάχη με τον Ποσειδώνα για την Αθήνα, ενώ η Αράχνη περιγελούσε τα ερωτικά κατορθώματα των θεών του Ολύμπου. Οργισμένη η Αθηνά για την ύβρη αυτή προς τους θεούς έσκισε το υφαντό της Αράχνης < ενώ η ίδια μην αντέχοντας την ντροπή, κρεμάστηκε. Η σοφή θεά τη λυπήθηκε και χαλάρωσε τη θηλεία από το λαιμό της, την τιμώρησε όμως και την μεταμόρφωσε στο αρθρόποδο αράχνη.

ΠΟΣΕΙΔΩΝΑΣ

Ο Θεός Ποσειδών είναι γιος του Κρόνου και της Ρέας. Υπάρχουν πολλοί μύθοι σχετικοί με τη γέννησή του. Ένας από αυτούς αναφέρει ότι τον κατάπιε ο Κρόνος και ελευθερώθηκε όταν ο Θεός Ζευς έδωσε το βοτάνι της Μήτιδος στον πατέρα του και εξέμμεσε τα παιδιά που είχε φάει. κατά της Αρκαδίας, λέγεται ότι η Ρέα ξεγέλασε τον Κρόνο και όταν γεννήθηκε ο Θεός Ποσειδών τον τύλιξε και τον παρέδωσε στην Καφείρα να τον μεγαλώσει και στους Τελχίνες, οι οποίοι έκαναν φασαρία για να μην ακουστεί το κλάμα του. Σύμφωνα πάλι με τον αρκαδικό μύθο, η Ρέα έκρυψε τον νεογέννητο Ποσειδώνα σε μια φάτνη και στον Κρόνο έδωσε να καταπιεί ένα νεογέννητο πουλάρι. Τέλος στη Ρόδο ότι η Ρέα εμπιστεύτηκε την ασφάλεια και την ανατροφή του μικρού Ποσειδώνα στους Τελχίνες, τους πρώτους κατοίκους της Ρόδου, και ότι αυτοί μαζί με την Καφείρα, μια κόρη του Ωκεανού, ανέθρεψαν τον θαλασσινό θεό.

Στην Γιγαντομαχία πολέμησε στο πλάι του Θεού Διός και μετά τη νίκη τους μοίρασαν τον κόσμο με κλήρο. Ο μεν Ζευς έλαβε τους ουρανούς και ο Ποσειδών την θάλασσα και όλο το υδάτινο στοιχείο επάνω στη Γη, ο δε αδελφός τους Πλούτων τον Κάτω Κόσμο. Τον Όλυμπο και την γη τα άφησαν αμοίραστα, ώστε να τα χαίρονται και οι τρεις τους. Επίσης ο θεός Ποσειδών κατοικεί μερικές φορές στον Όλυμπο, στο παλάτι που του έφτιαξε ο Θεός Ήφαιστος, αλλά κυρίως στο παλάτι του βαθιά στην θάλασσα, μαζί με τη γυναίκα του, τη Νηρηίδα Αμφιτρίτη.

Σαν θεός της θάλασσας ο Ποσειδώνας προστάτευε τους ναυτικούς και μπορούσε να ταξιδεύει με το χρυσό άρμα του πάνω από τα κύματα, που άνοιγαν στο πέρασμα του. Επίσης με τη χρήση της τρίαινας που διέθετε είχε την δυνατότητα να σηκώνει σε μια στιγμή άγρια κύματα ή αντίθετα να γαληνεύσει τα φουρτουνιασμένα πελάγη ανάλογα με τη διάθεση και την επιθυμία του. Ο ίδιος θεωρούσε ιερό ζώο το δελφίνι και όρισε μεγάλες τιμές(αστερισμός του Δελφίνος στον ουρανό) για αυτό, κυρίως διότι αυτό τον βοήθησε στην προσπάθειά του να κατακτήσει την γυναίκα του Αμφιτρίτη.

οι πολλές ερωτικές περιπέτειες του εξασφάλισαν πολλούς απογόνους, συχνά τρομακτικούς. Από τη γυναίκα του, τη θαλάσσια νύμφη Αμφιτρίτη, είχε ένα γιό, τον Τρίτωνα, που είχε σώμα ανθρώπου και ουρά ψαριού. Η Γη του έδωσε τον Ανταίο, ένα Γίγαντα άπληστο για αίμα που σκότωσε ο Ηρακλής και τη Χάρυβδη, ένα θαλάσσιο τέρας που καταβρόχθιζε πλοία. Ο Ποσειδώνας ήταν, επίσης, ο πατέρας του Κύκλωπα Πολύφημου, τον οποίο τύφλωσε ο Οδυσσέας.

Η κυριαρχία του Ποσειδώνα στη γη δηλώνεται τόσο από το όνομά του, που προέρχεται (πιθανά) από το πόσις (αφέντης, κύριος) και δάων ή δη (γη) όσο και από τα προσωνύμια που του αποδίδονται όπως Γαιήοχος (αυτός που κατέχει τη γη, κοσμοκράτορας), καθώς και αυτά που αναφέρονται στη ιδιότητά του να δημιουργεί σεισμούς όπως Ενοσίχθων, Εννοσίγαιος (από το ένοσις = σεισμός, κίνηση και γαία, δηλαδή αυτός που κινεί, ταραάζει την γη) αλλά και Μοχλευτήρ, Σεισίχθων, Δαμασίχθων.

Οι Έλληνες λάτρευαν τον Ποσειδώνα και σε πολλά μέρη είχαν χτίσει προς τιμήν του μεγαλόπρεπους ναούς, όπως αυτούς στο Σούνιο και στην Κόρινθο, στην Τροιζήνα, στην Ελευσίνα, στην Κέρκυρα και στη Σικελία. Ιδιαίτερα στον Ισθμό γίνονταν μεγάλες γιορτές και αθλητικούς αγώνες, τα Ίσθμια, για να τον τιμήσουν.

Σύμβολα του θεού ήταν η τρίαινα, το δελφίνι και το άλογο.

ΔΗΜΗΤΡΑ

Η Δήμητρα ήταν κόρη του Κρόνου και της Ρέας και αδελφή του Δία του Ποσειδώνα, του Πλούτωνα της Ήρας και της Εστίας. Ήταν θεά της γεωργίας, της ελεύθερης βλάστησης, του εδάφους και της γονιμότητας γι αυτό θεωρούνταν και προστάτιδα του γάμου και της μητρότητας των ανθρώπων. Ήταν λοιπόν μια από της πιο αγαπημένες θεές των αρχαίων Ελλήνων, που συχνά την προσφωνούσαν μητέρα.

Η ιδεατή αυτή θεά παντρεύτηκε τον Δία, με τον οποίο απέκτησε μια κόρη, την Περσεφόνη. Όταν αυτή μεγάλωσε την ερωτεύτηκε ο θεός του κάτω κόσμου, ο Πλούτωνα, ο οποίος αποφάσισε να την κάνει γυναίκα του. Μια μέρα που η μητέρα της κατέβηκε στη γη, η Περσεφόνη πήγε να κόψει λουλούδια όταν ξαφνικά άνοιξε η γη και από τα βάθη της, πετάχτηκε ο Πλούτωνα, ο οποίος την έκλεψε με την συγκατάθεση του Δία. Την στιγμή που εξαφανιζόταν κάτω από την γη, η Περσεφόνη άφησε μια κραυγή που την άκουσε η μητέρα της. Για εννέα μέρες και εννέα νύχτες, η Δήμητρα έψαχνε την κόρη της χωρίς να φάει και να πει. Η ανησυχία και η αγωνία της αυξάνονταν όσο η Περσεφόνη ήταν άφαντη. Τη δέκατη μέρα η Δήμητρα συνάντησε την Εκάτη, που δέχτηκε να την βοηθήσει. Στη συνέχεια βρήκε τον Ήλιο, που είχε δει τα πάντα και της αποκάλυψε ότι ο Άδης άρπαξε την κόρη της.

Η Δήμητρα οργίστηκε και δήλωσε ότι δεν θα γυρνούσε στον Όλυμπο, όσο δεν της επέστρεφαν την κόρη της. Άρχισε να περιπλανιέται πάνω στη γη με τη μορφή γερόντισσας και βρήκε καταφύγιο στην Ελευσίνα, στο παλάτι του βασιλιά Κελέου, ως τροφός του πιο μικρού παιδιού του. Η οργή της όμως εναντίον της γης δεν λιγόστευε, γι αυτό οι θεοί ανησυχούσαν, αφού τίποτα πια δεν φύτρωνε στα χωράφια, τα ζώα πέθαιναν και οι άνθρωποι πεινούσαν.

Για να αποφύγει την καταστροφή ο Δίας διέταξε τον Πλούτωνα να επιστρέψει την Περσεφόνη στην μητέρα της. Όμως η Περσεφόνη είχε δοκιμάσει την τροφή των νεκρών στον κάτω κόσμο και γι αυτό ήταν συνδεδεμένη με αυτό το βασίλειο για πάντα. Ο Δίας για να ικανοποιήσει και τη Δήμητρα και τον Πλούτωνα επέτρεψε στην Περσεφόνη να ζει έξι μήνες στην γη, κοντά στην μητέρα της και έξι μήνες στον Άδη με τον σύζυγό της. Έτσι όταν αυτή βρισκόταν στον κάτω κόσμο ήταν φθινόπωρο και χειμώνας ενώ όταν επέστρεφε στην μητέρα της ερχόταν πάλι άνοιξη και καλοκαίρι.

Τη Δήμητρα και την κόρη της Περσεφόνη τις γιόρταζαν οι γυναίκες στα Αλώα τον Δεκέμβρη καθώς και στα θεσμοφόρια, για την προκοπή των καρπών αλλά και την δική τους γονιμότητα γι' αυτό και η θεά προσονομαζόταν Χλόη. Άλλες γιορτές της θεάς ήταν τα σκιοφόρια τα Καλαμαία και τα Μεγαλάρτια. Όμως οι σημαντικότερες γιορτές προς τιμήν της ήταν τα Μικρά και τα Μεγάλα Ελευσίνα. Τα Μικρά Ελευσίνα γινόντουσαν το μήνα Φλεβάρη με μέσα Μάρτη, όταν η Περσεφόνη ανέβαινε στη μητέρα της από τον Άδη. Ήταν στην ουσία προετοιμασία και εξαγνισμός για τα Μεγάλα Ελευσίνα. Σύμφωνα με το μύθο τα Μεγάλα Ελευσίνα είχαν ιδρυθεί από τη Δήμητρα για τον εξαγνισμό του Ηρακλή από τους φόνους των Κενταύρων.

Σύμβολα της ήταν το στάχυ , ο χοίρος και η παπαρούνα. Οι προσωνομίες που της έδιναν στις διάφορες ελληνικές πολιτείες ήταν καρποφόρος, σιτώ, Ιμαλίσ και Μεγάλαρτος.

ΑΠΟΛΛΩΝΑΣ

Ο θεός Απόλλωνας ήταν γιός του Δία και της Λητώς και δίδυμος αδελφός της θεάς Αρτεμις. Γεννήθηκε στο νησί της Δήλου μαζί με την αδελφή του, το οποίο από τότε οι αρχαίοι Έλληνες το θεώρησαν ιερό.

Ο Απόλλων θεωρούνταν θεός της μουσικής και της ποίησης, του φωτός και της μαντικής. Ακόμη σχετίζεται με την Ιατρική και τη Θεραπευτική, με τη Νεότητα και το Κάλλος, ενώ ήταν κύριος των Μουσών και ηγητής τους.

Ο Απόλλωνας όμως δεν εμφανίζεται μόνο με αυτό το όνομα στους ελληνικούς μύθους. Μερικές από τις πιο γνωστές προσφωνήσεις του είναι Φοίβος (ως ηλιακός θεός), Δήλιος (εξαιτίας του γεγονότος ότι γεννήθηκε στο νησί της Δήλου, αλλά και ως ο θεός που κάνει δειλά και ορατά τα πάντα αλλά και τα πάντα ορά), Δαφναίος, Λοξίας, Αληθής, Μοιραγέτης και Μαντικός (ως θεός μαντευτής) και τέλος Κιθαρωδός και Μουσαγέτης (σαν θεός της μουσικής).

Ιερά φυτά του Απόλλωνα θεωρούνται ο υάκινθος και κυρίως η δάφνη, η οποία θεωρείται και ένα από τα σύμβολά του. Τα ιερά του ζώα είναι ο κύκνος, το γεράκι, το δελφίνι, ο λύκος και το κριάρι. Τα σύμβολα του Απόλλωνα με τα οποία απεικονίζεται στα περισσότερα αγγεία και διάφορα άλλα έργα τέχνης είναι η λύρα, το τόξο και τα βέλη του, ένα δάφνινό στεφάνι, καθώς και το γεράκι.

Ο θεός Απόλλωνας λατρευόταν σε διάφορα μέρη σε όλη την Ελλάδα. Διάφορα ιερά του θεού βρίσκονταν σε όλη την Ελλάδα, με πιο γνωστό αυτό των Δελφών.

Γνωστοί μύθοι

Απόλλων και Δάφνη.

Σύμφωνα με το μύθο ο Απόλλωνας ερωτεύτηκε μια νύμφη με το όνομα Δάφνη, η οποία ήταν κόρη της Γαίας και του ποταμού Πηνειού. Ο Απόλλωνας κυνηγούσε τη νύμφη, μάταια όμως αφού εκείνη δεν ανταποκρινόταν στον έρωτα του θεού. Εξαντλημένη η Δάφνη παρακάλεσε τη Γαία να τη βοηθήσει και έτσι όταν ο Απόλλωνας πήγε να την αγκαλιάσει, αυτή μεταμορφώθηκε σε φυτό το οποίο ονομάστηκε δάφνη. Ο Απόλλων μετά από αυτό έκανε την δάφνη το ιερό του φυτό.

Απόλλων και Υάκινθος.

Κατά το μύθο, ο Υάκινθος ήταν ένας όμορφος νέος που καταγόταν από τις Αμύλκες, ο οποίος είχε την εύνοια του θεού Απόλλωνα. Σύμφωνα με μια εκδοχή του μύθου, μια μέρα που ο Υάκινθος και ο Απόλλων έπαιζαν με ένα χρυσό δίσκο, ο θεός καταλάθος σκότωσε το νέο. Μια άλλη εκδοχή του μύθου λέει ότι ο Ζέφυρος, άλλαξε την πορεία του δίσκου για να σκοτώσει τον Υάκινθο επειδή ζήλευε. Ο Απόλλων έσκαψε με τα χέρια του τον τάφο του Υακίνθου και έκανε να φυτρώσει, είτε από το σώμα του είτε από το αίμα του ένα λουλούδι, το οποίο ονομάστηκε υάκινθος.

Ο Απόλλωνας και το κοράκι.

Σύμφωνα με το μύθο, ο Απόλλων ανακάλυψε κάποτε πως η αγαπημένη του, η Κορωνίδα η κόρη του βασιλιά της Φλεγύας, παντρεύτηκε έναν θνητό. Ο Απόλλωνας καταράστηκε το κοράκι, όταν εκείνο του έφερε πρώτο το νέο αυτό, κάνοντας το από άσπρο μαύρο.

Η κυριαρχία του Απόλλωνα στους Δελφούς

Κατά το μύθο, στην περιοχή των Δελφών υπήρχε ήδη ένα ιερό αφιερωμένο στη γυναικεία θεότητα της Γαίας. Ο Απόλλων φτάνοντας στους Δελφούς σκότωσε τον φύλακα, το φοβερό δράκοντα Πύθων και έγινε κύριος του ιερού. Ο θεός μεταμορφώνεται σε δελφίни και πλέει δίπλα σε καράβι Κρητικών, οι οποίοι γίνονται οι πρώτοι ιερείς των Δελφών.

Οι έρωτες του Απόλλωνα

Ο Απόλλωνας υπήρξε άτυχος στον τομέα του έρωτα. Ερωτεύτηκε τη νόμφη Δάφνη η οποία δεν ανταποκρίθηκε στον έρωτά του και με τη βοήθεια της μητέρας της μεταμορφώθηκε σε φυτό. Ακόμα, ο θεός ερωτεύτηκε την βασιλοπούλα Κορωνίδα που του ήταν άπιστη και για το λόγο αυτό τη σκότωσε, σώζοντας όμως το γιο που περίμενε, τον Ασκληπιό. Ένας ακόμα άτυχος έρωτας του Απόλλωνα ήταν και αυτός με την Κασσάνδρα, η οποία έμαθε από αυτόν την τέχνη της μαντικής, όμως αρνήθηκε τον έρωτα του θεού. Ο Απόλλωνας τότε την καταράστηκε κανείς ποτέ να μην πιστεύει τις προφητείες της.

ΑΡΤΕΜΙΣ

Σύμφωνα με το μύθο, η Λητώ, έγκυος από το Δία, καταδιωκόταν από την Ήρα και κανένας τόπος δεν τη δεχόταν για να γεννήσει. Τότε εμφανίστηκε το νησί Δήλος και η Λητώ, στους πρόποδες του όρους Κύνθου, κάτω από μία φοινικιά γέννησε πρώτα την Άρτεμη. Στη συνέχεια, επειδή η Ήρα κρατούσε περιορισμένη την Ειλείθια, θεά του τοκετού, η Άρτεμις παραστάθηκε σαν μαία στη γέννηση του δίδυμου αδελφού της Απόλλωνα.

Η θεά αυτή έχει ξεχωριστή θέση ανάμεσα στις θεές του Ολύμπου. Η Άρτεμις (λατινικά Diana) είναι μια από τις παλαιότερες, πιο περίπλοκες αλλά και πιο ενδιαφέρουσες μορφές του ελληνικού πανθέου.

Ο Δίας τη θαύμαζε για την επιμονή της και, λόγω της ευστροφίας της, της έτρεφε πολύ μεγάλη αγάπη και ικανοποιούσε όλες της τις επιθυμίες. Ένα από τα πρώτα πράγματα που ζήτησε η Άρτεμη σαν δώρο από τον πατέρα της ήταν η αιώνια αγνότητα και παρθενία. Πιστή και σταθερή σ' ό,τι ζητούσε και τη δέσμευε, η παρθενική θεά δε σπίλωσε ποτέ ούτε το ήθος της, διατηρώντας την αγνότητά της και περιφρονώντας ερωτικές πολιορκίες κι επιθέσεις. Αδιαφόρησε για τις χαρές του γάμου και τις απολαύσεις του έρωτα, όμως προστάτευε πάντα τις γυναίκες την ώρα της γέννας. Με επιβολή και αυστηρότητα απαιτώντας την αθωότητα και την παρθενικότητα όχι μόνο του εαυτού της, αλλά και των Νυμφών που την περιστοιχίζαν

Η Άρτεμη ήταν μια θεά αμείλικτη που ποτέ σχεδόν δε συγχωρούσε. Οποιαδήποτε παρατυπία σε βάρος της, οποιαδήποτε παρέκκλιση από τα πιστεύω της και τις αρχές της άξιζε την τιμωρία της. Τα θανατηφόρα της βέλη στόχευαν διαρκώς θνητούς, θεούς και ήρωες που παρέβλεπαν την ύπαρξή της ή αμελούσαν τις αρχές και τη λατρεία της. Η Άρτεμη είχε ιδιαίτερη αδυναμία στα παιδιά και τους έφηβους. Νέοι και νέες που διατηρούσαν την αθωότητά τους και που ζούσαν σύμφωνα με τις αρχές της ήταν πάντοτε ευνοούμενοί της και βρίσκονταν διαρκώς κάτω από την προστασία της.

Γενικά, η Άρτεμη ήταν θεά δραστήρια και αεικίνητη, δεινή γνώστρια της τοξευτικής τέχνης και πολύ ικανή δρομέας και κυνηγός, επιδίδονταν με πάθος στο κυνήγι, στο οποίο διοχέτευε το μεγαλύτερο μέρος της ενεργητικότητάς της αναζητώντας και καταδιώκοντας θηράματα στα βουνά, συνοδευόμενη από νύμφες και περιστοιχισμένη από άγρια κυνηγόσκυλα. Άλλωστε Ένα από τα βασικότερα γνωρίσματα της Άρτεμης ήταν η καθολική της κυριαρχία στη φύση. Ήμερα και άγρια ζώα, ψάρια στα νερά και πουλιά στον αέρα ήταν όλα τους κάτω από την προστασία της.

Η ίδια αντιπροσώπευε τη σελήνη, ενώ τα σύμβολα της Άρτεμης ήταν πολλά και ποικίλα. Ξεκινούσαν από ζώα και φυτά και κατέληγαν σε όπλα: ελάφι, αρκούδα, σκύλος, φοίνικας, φαρέτρα.

Η Άρτεμη ήταν μια από τις ομορφότερες και κομψότερες θεές του Ολύμπου και Οι αρχαίοι Έλληνες πραγματικά τη θαύμαζαν. Τη φαντάζονταν ψηλή, με ευγενική ομορφιά, αγέρωχη κορμοστασιά και περήφανο περπάτημα. Στα έργα τέχνης εικονίζεται σαν νέα και όμορφη, λεπτή, ευκίνητη, λυγερή και με γρήγορο βάδισμα. Άλλοτε φοράει μακρύ χιτώνα, συνήθως όμως κοντό. Κρατάει τόξο και φαρέτρα ή παρουσιάζεται με κάποιο από τα σύμβολά της.

Σε πολλά μέρη της Ελλάδας λάτρευαν την Άρτεμη και της είχαν κτίσει ναούς. Εκτός από την Χώρα των Ταύρων, ονομαστοί ναοί της θεάς υπήρχαν στην Έφεσο της Μ.Ασίας , στη Βραυρώνα ,στα νησιά του Αιγαίου, στην Αρκαδία και στην Κρήτη.

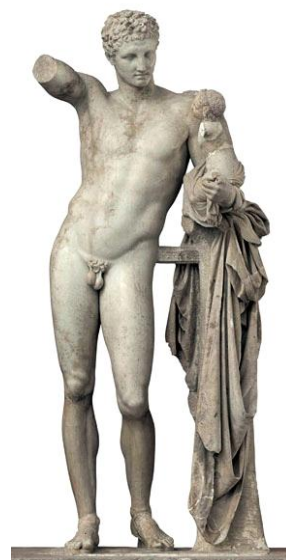
Γνωστοί μύθοι

Η Άρτεμη χαρακτηριζόταν από εκδικητικό πνεύμα , το οποίο αποτυπώνεται στους μύθους γύρω από το πρόσωπο της. Καταρχάς όταν η Νιόβη περηφανεύτηκε ότι είχε περισσότερα παιδιά από τη Λητώ, η Άρτεμη σκότωσε τα παιδιά της με τη βοήθεια του Απόλλωνα. Επιπλέον όταν ο Ακταίων παραφύλαξε και την είδε γυμνή, καθώς η θεά λουζόταν, εκείνη τον μεταμόρφωσε σε ελάφι και έβαλε τα σκυλιά του να τον κατασπαράξουν. Ακόμα ένας γνωστός μύθος είναι εκείνος του Ωρίωνα ,τον οποίον η θεά σκότωσε με τον θανατηφόρο τσίμπημα ενός σκορπιού, επειδή ο άτυχος κυνηγός την είχε προκαλέσει στο αγώνισμα του δίσκου. Η Άρτεμη επίσης τιμώρησε τον βασιλιά Οινέα επειδή την είχε ξεχάσει όταν πρόσφερε κάποτε θυσίες στους θεούς. Σύμφωνα με τον μύθο η θεά κατέστρεψε το βασίλειο του στέλνοντας ένα φρικτό αγριογούρουνο. Τέλος η αδυσώπητη θεά μεταμόρφωσε την ακόλουθο της, την Καλλιστώ σε αρκούδα , επειδή περίμενε το παιδί του Δία.

ΕΡΜΗΣ

Η γέννηση του ικανού και επινοητικότερου θεού τοποθετείται στην Αρκαδία και πιο συγκεκριμένα στο βουνό Κυλλήνη. Εκεί, μέσα σε μια σπηλιά, κατοικούσε απομονωμένη μια από τις επτά κόρες του Άτλαντα και της Πληϊόνης, η ντροπαλή Πλειάδα Μαία. Σ' αυτή τη σπηλιά την εντόπισε ο ερωτιάρης Δίας και ενώθηκε μαζί της. Εκεί δέκα μήνες μετά έφερε η αθάνατη νύμφη στον κόσμο τον καρπό του έρωτά της με τον Δία, το μικρό και θαυματουργό Ερμή.

Βρέφος ακόμη, κατάφερε να πηδήξει έξω από την κούνια του και να βγει από την σπηλιά χωρίς να γίνει αντιληπτός. Βγαίνοντας σκόνταψε σε μία χελώνα η οποία του έκανε μεγάλη εντύπωση. Αφού την περιεργάστηκε με μεγάλη προσοχή εμπνεύστηκε να της αδειάσει το καύκαλο και να το μεταμορφώσει προσθέτοντας στη συνέχεια για χορδές κομμάτια από προβατίσια έντερα σε ένα έξοχο μουσικό όργανο. Εξαντλημένος και πεινασμένος από την ενασχόλησή του αυτή, αποφασίζει να ταξιδέψει στο βορρά αναζητώντας τροφή. Κατά το ηλιοβασίλεμα φτάνει στην Πιερία και βλέποντας το καλοαναθρεμμένο κοπάδι βοδιών του αδελφού του Απόλλωνα, αποφασίζει να το κλέψει. Σκεπτόμενος όμως ο ευφυής και πονηρός θεός ότι μπορεί να γίνει αντιληπτός σκαρφίζεται ένα τέχνασμα για να μεπερδέψει τον αδελφό του.

Ξεχωρίζοντας από το κοπάδι τα 50 καλύτερα ζώα τα κάνει να περπατούν ανάποδα έτσι ώστε τα ίχνη τους να οδηγούν στο σημείο από όπου αυτά ξεκίνησαν. Τα οδηγεί κατ' αυτόν τον τρόπο στην Πύλο όπου τα κρύβει σε έναν στάβλο όλα, πλην δύο τα οποία και σφάζει για να χορτάσει την πείνα του και να επιστρέψει στη συνέχεια χωρίς να γίνει αντιληπτός στην κούνια του.

Την επόμενη κιόλας μέρα όμως ο Απόλλωνας ως μάντης που ήταν καταλαβαίνει αμέσως το τέχνασμα του αδελφού του και τον ανακαλύπτει ταξιδεύοντας στο σπήλαιο όπου τον κατηγορεί στην μητέρα του. Ακολουθεί έντονη αντιπαράθεση με τον Ερμή ο οποίος αρνείται τα πάντα και του προτείνει να πάνε στον Όλυμπο να λύσει ο Δίας την διαφορά τους. Ο Δίας βλέποντας από τη μία την ευστροφία και ικανότητα του μικρού του γιου και την πονηριά και το θράσος του από την άλλη, ακούγοντας και τα παράπονα του Απόλλωνα καταφέρνει να συμφιλιώσει τα δύο αδέρφια και πείθει τον μικρό Ερμή να επιστρέψει τα υπόλοιπα βόδια στον αδελφό του. Επιπλέον για να εξευμενίσει πλήρως τον αδελφό του, ο Ερμής του παίζει με την αυτοσχέδια λύρα του μουσική. Βλέποντας το καταπληκτικό όργανο που κατασκεύασε ο μικρός του αδελφός σαστίζει και μαγεύεται τόσο που του το ζητάει ως δώρο. Ο Ερμής του το δίνει αφού εκείνος του επιτρέπει να κρατήσει τα βόδια που του είχε κλέψει αρχικά. Η ανταλλαγή γίνεται και επιπλέον ο Απόλλωνας του χαρίζει το ραβδί του πλούτου και της ευτυχίας και το προνόμιο της μαντείας που κατείχαν οι Θρίες. Η διαμάχη των δυο αδερφών καταλήγει αίσια με τη δέσμευσή τους για αιώνια υποστήριξη, αγάπη και φιλία.

Οι ικανότητες του Ερμή ήταν πολύ χρήσιμες για όλους σχεδόν τους θεούς οι οποίοι τον θαύμαζαν για την ευστροφία και την πονηριά του και του εμπιστευόντουσαν διάφορες δύσκολες αποστολές. Πρώτος και καλύτερος ο Δίας, ο οποίος τον έχρησε κήρυκα και αγγελιοφόρο του, χαρίζοντας του τα φτερωτά σανδάλια, τον πέτασσο και το κηρύκειον(ραβδί) και αναθέτοντας του εμπιστευτικές και καιρίας σημασίας αποστολές. Έτσι ο γοργοπόδαρος θεός πετούσε πάνω από στεριά και θάλασσα και μετέφερε στον υπόλοιπο κόσμο την θέληση του Δία ενώ στον Δία επέστρεφε ειδήσεις από τα μέρη που επισκέπτονταν. Σαν ακούραστος δρομέας και σαν γρήγορος αγγελιοφόρος προθυμοποιούνταν πάντα να προσφέρει τις υπηρεσίες του μεταφέροντας κυρίως επιθυμίες θεών κι έτσι έγινε ο σύνδεσμος ανάμεσα στους θεούς και στους ανθρώπους, όπως και μεταξύ των θεών.

Έχοντας κατακτήσει την ικανότητα να μεταφέρεται ταχύτατα σε ουρανό και γη ο Ερμής, κατάφερε να αποκτήσει και την ικανότητα να ταξιδεύει και στον Κάτω Κόσμο. Ο βασιλιά του Κάτω Κόσμου Άδης εκτιμώντας όπως και ο Δίας τις ικανότητες του Ερμή τον έχρησε συνοδό των νεκρών στον άλλο κόσμο και έκτοτε απέκτησε μία εκ των βασικών του ιδιοτήτων, αυτήν του ψυχοπομπού. Ο Ερμής έτσι έγινε ο μοναδικός θεός που διέσχισε και δρούσε σε τρεις κόσμους: σ' αυτόν του ουρανού, σ' αυτόν της γης και σ' αυτόν του Κάτω Κόσμου.

Επίσης ο Ερμής συνδυάζει πολύ έντονα τα ανθρώπινα με τα θεϊκά στοιχεία, και θεωρείται ουσιαστικά ο πρώτος δάσκαλος του ανθρώπινου γένους, Εκείνος είναι που εισήγαγε τα γράμματα και τις επιστήμες στην ανθρωπότητα, εφηύρε τη γυμναστική και δίδαξε τη χρήση της διάνοιας, ενώ υπάρχουν και μύθοι που αποδίδουν σε αυτόν τη μετάδοση της γνώσης της φωτιάς στους ανθρώπους. Ταυτόχρονα ήταν προστάτης του εμπορίου, των θυσιαστικών τελετών και της μαγείας, όπως και των βοσκών και των κοπαδιών. Ωστόσο, παρ' όλα τα θετικά του στοιχεία, είχε κάτω από την προστασία του τους κλέφτες και τους απατεώνες.

Πολλοί είναι οι μύθοι που πιστοποιούν την ευστροφία και την επιτηδειότητά του. Το πονηρό του μυαλό ήταν αυτό που τον βοήθησε να σώσει το θεό Άρη, τον οποίο οι γιοί του Ποσειδώνα είχαν κλείσει σε ένα αγγείο για δεκατρείς μήνες. Επιπλέον, έσωσε τον πατέρα του, το Δία, στη μάχη με τον Τυφωέα, ξαναδίνοντάς του τα νεύρα του, τα οποία το τέρας είχε κρύψει σε μια σπηλιά. Ενώ και Ο Οδυσσέας, την περίοδο που βρισκόταν στο νησί της Κίρκης, δέχτηκε τη βοήθεια του Ερμή. Ο νεαρός θεός, μεταμορφωμένος, του αποκάλυψε τα σχέδια της μάγισσας και του χάρισε το αντίδοτο στα ξόρκια της.

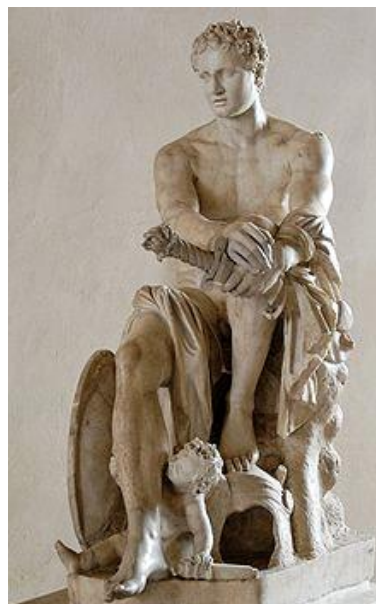
τέλος ο έξυπνος και πονηρός αυτός θεός λατρεύτηκε σε όλη την Ελλάδα, περισσότερο όμως στην Αρκαδία, απ' όπου και φαίνεται ότι ξεκίνησε η λατρεία του, ενώ οι αρχαίοι Έλληνες Τον παρίσταναν είτε ως έναν γοητευτικό , αθλητικό τύπο, χωρίς

μούσι νέο είτε ως έναν μεγαλύτερο γενειοφόρο άνδρα, έχοντας πάντα ως σύμβολα το κηρύκειο, τον πέτασσο και τα φτερωτά του σανδάλια

ΑΡΗΣ

Ο θεός Άρης ανήκε στη δεύτερη γενιά των Ολυμπίων. Ήταν νόμιμος γιός του Δία και της Ήρας. Όπως η Αθηνά, έτσι και ο Άρης θεωρούνταν θεός του πολέμου, με τη διαφορά όμως ότι εκείνη συνδύαζε την πολεμική αρετή με τη φρονιμάδα, ενώ ο Άρης αντίθετα αντιπροσώπευε την άλογη μανία του πολέμου και χαιρόταν με τη σφαγή και το αίμα.

Το όνομα του θεού Άρη μοιάζει να είναι ξένο, ενισχύοντας έτσι τους ατεκμηριώτους ισχυρισμούς πολλών συγγραφέων πως ο θεός δεν είναι δημιούργημα της ελληνικής φαντασίας, αφού είναι ένας άγριος και αιμοδιψής θεός. Ο Όμηρος κάποιες φορές αντί για τ όνομα Άρης χρησιμοποιεί το όνομα Ενύαλος. Ο Ενύαλος αρχικά ήταν πολεμικός θεός καρικής καταγωγής γνωστός στον ελλαδικό χώρο, όμως ταυτίστηκε νωρίς με τον Άρη τόσο, που τα ονόματά τους έφτασαν να είναι συνώνυμα.

Τα κυριότερα σύμβολα του Άρη με τα οποία απεικονίζεται στα περισσότερα τεχνήματα είναι το δόρυ και ο αναμμένος πυρσός, ενώ από τα ζώα είναι οι γύπες (που έτρωγαν τα πτώματα των σκοτωμένων πολεμιστών) και τα σκυλιά (που του θυσίαζαν στη Σπάρτη).

Μιας και ο Άρης ήταν ο θεός του πολέμου, δεν λατρευόταν σε πολλές πόλεις και δεν υπήρχε κάποια πολιτεία που να τον έχει ανακηρύξει πολιούχο της. Παρόλα αυτά όμως, υπήρχαν πόλεις στις οποίες λατρευόταν ο θεός. Αυτές οι πόλεις ήταν η Τροιζηνία, η Αργολίδα, η Λακωνία και η Αρκαδία, η Τεγέα, η Κρήτη και τέλος η Θράκη.

Διάσημοι μύθοι για τον Άρη

Ο πιο διάσημος μύθος που σχετίζεται με τον θεό του πολέμου είναι αυτός για την ονομασία του Άρειου Πάγου. Σύμφωνα με τον μύθο ο βράχος πήρε το όνομά του επειδή εκεί δικάστηκε ο θεός για το φόνο του Αλιρρόθιου, γιού του Ποσειδώνα και της νύμφης Ευρύτης, ο οποίος είχε βιάσει την κόρη του Άρη και της Αγλαύρου, Αλκίππη. Από τότε καθιερώθηκε να γίνονται εκεί οι δίκες για φόνο. Στον ίδιο βράχο δικάστηκε και ο Ορέστης για το φόνο της μητέρας του, της Κλυταιμνήστρας. Σύμφωνα με μια παραλλαγή του μύθου από τον Αισχύλο, λέγεται ότι ο βράχος ονομάστηκε έτσι από τις Αμαζόνες, κόρες του Άρη, που στα χρόνια της βασιλείας του Θησέα έκαναν επιδρομή στην Αττική και είχαν καταλάβει αυτόν το βράχο. Ο βράχος ονομάστηκε Άρειος, επειδή εκεί θυσίασαν πρώτες στον πατέρα τους.

Μάχες του Άρη με θνητούς

Δεν είναι λίγες οι φορές που ο θεός του πολέμου αναμετρείται με θνητούς. Ο Όμηρος μας πληροφορεί ότι ο Διομήδης με τη βοήθεια της Αθηνάς, πληγώνει τον Άρη, ο οποίος ουρλιάζει από τους πόνους. Ακόμα, ο Όμηρος μας πληροφορεί ότι οι γιοί του Αλωέα, Ωτός και Εφιάλτης, κάποτε είχαν αλυσοδέσει το θεό σε ένα χάλκινο πιθάρι για δεκατρείς μήνες. Ο Άρης θα χανόταν από τα πολλά μαρτύρια, αν η μηριά του Εφιάλτη και του Ωτού, η Ηερίβουα, δεν έλεγε στον Ερμή που είχαν φυλακίσει οι γιοί της το θεό για να μπορέσει αυτός να τον ελευθερώσει.

Οι έρωτες του Άρη και τα παιδιά του

Η πιο διαδεδομένη σχέση του πολεμικού θεού ήταν αυτή με την θεά της ομορφιάς, την Αφροδίτη. Ο Άρης με την Αφροδίτη είχε αποκτήσει μια κόρη, την Αρμονία. Όμως, σύμφωνα με τον Ησίοδο, ο Άρης είχε αποκτήσει μαζί με τη θεά της ομορφιάς και του έρωτα δύο γιούς, τον Δείμο και το Φόβο. Ακόμα, παιδιά του πολεμικού θεού θεωρούνταν ο Ασκάλαφος και ο Ιάλμενος, γιοί της Αστύοχης, ο βασιλιάς της Ολυμπίας, Οινόμαος, ο βασιλιάς της Θράκης, Διομήδης, του Κύκνου και τέλος του Φλεγύα. Επίσης φημολογείται ότι από αυτόν καταγόταν το φοβερό δρακόφιδο που σκότωσε ο Κάδμος στη Θήβα.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ

Σύμφωνα με τον ομηρικό μύθο γεννήθηκε στην Πέτρα του Ρωμιού, μια ακτή της Πάφου στην Κύπρο. Σπρωγμένη από το Ζέφυρο στη θάλασσα, η θεά καλλωπίστηκε από τις θεραπεινίδες της Ωρες και μεταφέρθηκε στον Όλυμπο, όπου παρουσιάστηκε στο Δία και τους υπόλοιπους θεούς. Σύμφωνα με την εκδοχή του Ησίοδου, η Αφροδίτη γεννήθηκε στα ανοιχτά των Κυθήρων από τον αφρό που δημιουργήσαν τα γεννητικά όργανα του Ουρανού πέφτοντας στη θάλασσα μετά τον ακρωτηριασμό του από τον Κρόνο. Πάλι με τη βοήθεια του Ζέφυρου ταξίδεψε μέχρι την Πάφο. Τα Κύθηρα λοιπόν θεωρούνται το νησί της Ουράνιας Αφροδίτης, όπου και υπήρχε το πρώτο ιερό της στον Ελλαδικό χώρο.

Η Αφροδίτη ήταν γνωστή ως "Πάφια", ενώ ο Όμηρος στην Ιλιάδα την αναφέρει ως "Κυθήρεια θεά του έρωτα τροφός" επειδή η θεά Αφροδίτη γεννήθηκε στη θάλασσα, πήρε πλήθος επιθέτων που σχετίζονταν με αυτήν, όπως Αναδυομένη, Ποντία, Λιμενία, Ευπλοία, Πελαγία κλπ. Τη σχέση της εξάλλου με τη φύση και τη βλάστηση αποδείχνουν και τα επίθετα Ανθεία, Ιεροκηπία, Αφροδίτη εν κήποις κ.α. Επίσης προς τα τέλη της Κλασικής εποχής και υπό την επίδραση της πλατωνικής φιλοσοφίας, τα επίθετα Ουρανία και Πάνδημος έγιναν ηθικά σύμβολα που προέρχονταν από την όμορφη θεά. Το επίθετο Ουρανία συμβόλιζε την ιδανική, "καθαρή" αγάπη, ενώ το επίθετο Πάνδημος συμβόλιζε τον αισθησιακό έρωτα. Γι' αυτό και η Αφροδίτη Πάνδημος ήταν και η προστάτιδα της ιερής πορνείας και των ιεροδούλων.

Τα σπουδαιότερα σύμβολα που χαρακτηρίζουν την θεά Αφροδίτη ήταν ο κύκνος, το σπουργίτι και το περιστέρι, ενώ όπλα της πανώραιας Θεάς ήταν η σαγηνευτική ομορφιά της και ο ακαταμάχητος ερωτικός πόθος. Η Αφροδίτη με το γλυκό πόθο, που μπορούσε να κυριεύσει όλους τους θεούς και τους θνητούς μα και τ' αγρίμια της ξηράς και της θάλασσας, ασκούσε μεγάλη εξουσία σ' ολόκληρο το σύμπαν. Η μεγαλύτερη διασκέδασή της ήταν να κυριεύει τους θεούς με ερωτικό πόθο για θνητές γυναίκες και τις θεές για θνητούς άντρες.

Έρωτας

Ήταν το πρωταρχικό στοιχείο του κόσμου μαζί με το Χάος και τη Γη. Ήταν το στοιχείο εκείνο που ενθάρρυνε και διευκόλυνε τη γέννηση και δημιουργία της ζωής. Ο Έρωτας ήταν ο θεός του πόθου και της σεξουαλικής δραστηριότητας.

Ακόλουθος της θεάς Αφροδίτης. Είχε τη μορφή ενός όμορφου έφηβου με τόξο, βέλη και φτερά. Έτοιμος να χτυπήσει τους ανθρώπους και να τους κάνει να ερωτευτούν.

Στα έργα τέχνης εικονίζεται σαν νέα όμορφη, άλλοτε γυμνή και άλλοτε ντυμένη, τότε να λούζεται και τότε να καλλωπίζεται. Συχνά εικονίζεται δίπλα της ο Έρωτας.

Οι έρωτες και τα παιδιά της Αφροδίτης

Μόλις οι θεοί πρωταντίκρισαν την Αφροδίτη στον Όλυμπο μαγεύτηκαν από την ομορφιά της και την ήθελαν για γυναίκα τους. Τελικά όμως έγινε νόμιμη σύζυγος του άσχημου και κουτσού θεού Ηφαίστου, στον οποίο δεν έμεινε πιστή. Η εξωσυζυγική μόνιμη ερωτική της σχέση με τον Άρη, με τον οποίο φέρεται ότι απέκτησε τον Έρωτα, τον Δείμο και τον Φόβο. Επίσης διατηρούσε σχέσεις με τον Ποσειδώνα, με τον οποίο έφερε στη ζωή τον Έρκα, που έδωσε το όνομά του στο ομώνυμο βουνό της Σικελίας και τη Ρόδο. Ο Διόνυσος αποτελεί ένα ακόμα έρωτα της πανέμορφης θεάς με τον οποίο γέννησε τον Πρίαμο, ενώ επίσης γιος της θεωρείται και ο Ερμαφρόδιτος, τον οποίο έφερε στη ζωή η θεά μαζί με τον Ερμή. Τέλος πολλοί υποστηρίζουν ότι είχε ερωτικές σχέσεις και με τον Αγκίστη μέσω του οποίου γέννησε τον Αινεία.

Γνωστοί μύθοι

Αφροδίτη και Άδωνης

Πολύ γνωστός είναι ο μύθος του έρωτα της με τον Άδωνη. Ήταν ο ομορφότερος νέος του κόσμου. Όταν γεννήθηκε ήταν τόσο όμορφος, ως βρέφος, που για να το προφυλάξει, το έδωσε στην Περσεφόνη για να το μεγαλώσει. Η Περσεφόνη όμως μαγεύτηκε από την ομορφιά του και αρνήθηκε να το δώσει πίσω. Τότε οι δυο θεές άρχισαν να μαλώνουν και ζήτησαν τη συμβουλή του Δία για να λύσουν τις διαφορές τους. Ο Δίας αποφάσισε να περνάει ο Άδωνης τέσσερις μήνες το χρόνο δίπλα στην Αφροδίτη, τέσσερις μήνες δίπλα στην Περσεφόνη και τους υπόλοιπους όπου ήθελε. Από τότε ζούσε τέσσερις μήνες στον Κάτω Κόσμο και οκτώ μήνες μαζί με την Αφροδίτη. Όταν ερχόταν η εποχή να ανέβει πάνω στη γη, η φύση τον υποδεχόταν με χαρά. Τα χωράφια γίνονταν καταπράσινα και τα λουλούδια ανθούσαν. Η Αφροδίτη εγκατέλειπε τον Όλυμπο και κατοικούσε μαζί του στα βουνά και τα δάση.

Η κρίση του Πάρη

Φημισμένη ήταν η συμμετοχή της Αφροδίτης στον Τρωικό Πόλεμο. Όταν η Αθηνά, η Ήρα και η Αφροδίτη διεκδίκησαν τον τίτλο της ομορφότερης, ο Δίας όρισε κριτή τον Πάρη. Ο Πάρης έδωσε τον τίτλο της ομορφότερης στην Αφροδίτη, με αντάλλαγμα να του χαρίσει την ομορφότερη γυναίκα του κόσμου. Αυτή ήταν η Ελένη, κόρη του Μενέλαου. Ο Πάρης πήγε στη Σπάρτη, όπου φιλοξενήθηκε στα ανάκτορα του Μενέλαου. Εκεί η Αφροδίτη εμφύσησε δυνατό πόθο στην Ελένη και αυτή ακολούθησε τον Πάρη στην Τροία. Η αρπαγή της Ελένης είχε ως αποτέλεσμα την έναρξη του Τρωικού Πολέμου.

ΗΦΑΙΣΤΟΣ

Ο θεός προστάτης της φωτιάς, της σιδηρουργίας των πέτρινων κατασκευών και της γλυπτικής είναι ο Ήφαιστος. Γιος του Δία και της Ήρας από τη γέννηση του ακόμη γνώρισε την εγκατάλειψη, τον εκδιωγμό και την περιφρόνηση ακόμη και της ίδια του της μητέρας. Ο Ήφαιστος ήταν ο πιο άσχημος από τους θεούς, μαυριδερός και κουτσός τόσο που η αποκρουστική του όψη τον έκανε ανεπιθύμητο μεταξύ των υπολοίπων Ολύμπιων θεών. Μόλις τον παρουσίασαν στην Ήρα, λίγο μετά τη γέννησή του, μην μπορώντας να δεχθεί πως μια πανέμορφη θεά σαν και αυτήν γέννησε ένα τόσο άσχημο πλάσμα, τον πέταξε από τον Όλυμπο. Ο μικρός Ήφαιστος έπεσε στον Ωκεανό όπου τον περιμάζωσαν και τον ανέθρεψαν για τα πρώτα εννέα χρόνια της ζωής του η Θέτιδα και η Ευρυνόμη στις οποίες και χάριζε τα περίτεχνα κοσμήματα από κοράλλια και μαργαριτάρια που κατασκεύαζε. Κατ' άλλους, η πτώση του θεού από τον Όλυμπο οφείλεται στον Δία, όταν ο μικρός Ήφαιστος υπερασπίστηκε την μητέρα του σε μία διαμάχη του βασιλικού ζεύγους. Αγανακτισμένος ο Δίας από το δίδυμο μάνας και γιου, τον άρπαξε και τον πέταξε τόσο δυνατά που για μία ημέρα περιστρεφόταν στην ατμόσφαιρα για να προσγειωθεί τελικά σε κάποια βράχια της Λήμνου και να κουτσαθεί έκτοτε.

Ο Ήφαιστος ήταν ο θεϊκός σιδηρουργός. Κατασκεύαζε όπλα, παλάτια, κοσμήματα, όλα περίτεχνα και σπουδαία. Τα δώρα του στους θεούς ήταν ασύλληπτης έμπνευσης και ομορφιάς. Αυτός δώρισε στον Δία την αιγίδα (που μετά έδωσε στην Αθηνά) και το σκήπτρο του, στην Δήμητρα το δρεπάνι, στον Απόλλωνα και την Άρτεμη τα χρυσά τους βέλη, στον ήλιο τα λαμπρό του άρμα και στον Διόνυσο το ολόχρυσο κύπελό του. Αυτός κατασκεύασε τα όπλα του Αχιλλέα, που του ζήτησε η μητέρα του η Θέτιδα και ο Όμηρος περιγράφει στην Ιλιάδα με κάθε λεπτομέρεια. Θεωρείται επίσης και ο θεός των ηφαιστειών και πολλά γνωστά ηφαιστεια συνδέονται με μύθους για τον Ήφαιστο.

Η σχέση του με τον Δία ήταν σχέση υποταγής. Ο Ήφαιστος έκανε το θέλημα του πατέρα του πάντα. Ήταν αυτός που του άνοιξε το κεφάλι με το σφυρί του για να ξεπήδησε η Αθηνά από μέσα και ήταν αυτός που ύστερα από εντολή του πατέρα του αιχμαλώτισε τον Προμηθέα στον Καύκασο.

Γνωστοί μύθοι

Ενδιαφέρον παρουσιάζει ο μύθος στον οποίο ο Ήφαιστος στην γιορτή της μητέρας του στον Όλυμπο, της κατασκεύασε και της έδωσε ως δώρο έναν ολόχρυσο θρόνο Με ανάγλυφες σκαλιστές παραστάσεις από την ζωή των θεών. Μόλις της τον πρόσφερε, η Ήρα αμέσως τον δοκίμασε με μεγάλη χαρά και ικανοποίηση αφού όπως ήταν γνωστό, οι κατασκευές του Ηφαίστου δεν είχαν ισάξιές τους. Πέρασε λίγη ώρα και η Ήρα άκουγε και συνομιλούσε με τους υπολοίπους θεούς από το νέο της θρόνο, όταν όμως θέλησε να σηκωθεί διαπίστωσε πως κάτι τέτοιο της ήταν αδύνατο. Ο Ήφαιστος την είχε αιχμαλωτίσει με αόρατα δεσμά τα οποία κανείς άλλος δεν ήταν ικανός να λύσει. Μάταια τον παρακαλούσε η Ήρα να τον απελευθερώσει, μάταια και οι υπόλοιποι θεοί να τον μεταπείσουν μαλώνοντάς τον, μάταια και ο Άρης θέλησε με την βία να του αλλάξει γνώμη. Στη συνέχεια ο Ήφαιστος αποχώρησε για τη Λήμνο όπου ο Διόνυσος κατάφερε αφού τον μέθυσε πρώτα με κρασί να τον μεταπείσει και να ταξιδέψουν στη συνέχεια πείσω στον Όλυμπο. Εκεί ο Δίας απαίτησε από τον Ήφαιστο να απελευθερώσει την μητέρα του κι εκείνος υπάκουσε, αφού πρώτα ζήτησε και πήρε για γυναίκα του την Αφροδίτη.

Επίσης, γνωστός είναι και ο μύθος σχετικά με την απιστία της Αφροδίτης, της γυναίκας του Ηφαίστου, η οποία συνδέθηκε ερωτικά με τον Άρη, το θεό του πολέμου. Ωστόσο, η σχέση αυτή έγινε αντιληπτή από τον Ήλιο, ο οποίος ενημέρωσε αμέσως στον Ήφαιστο. Οργισμένος ο θεός κατασκεύασε ένα δίχτυ, λεπτό και στερεό, και το τοποθέτησε στο κρεβάτι τους. Έτσι ο Άρης και η Αφροδίτη πιάστηκαν στο δίχτυ, χωρίς να μπορούν να κουνηθούν και αποκαλύφθηκαν. Στη συνέχεια, ο Ήφαιστος κάλεσε τη συνέλευση των θεών, οι οποίοι διασκέδασαν μ'αυτό που αντίκρισαν, μέχρι που παρενέβη ο Δίας για να ελευθερωθούν οι δύο <<αιχμάλωτοι>>. Έπειτα η θεά του έρωτα έφυγε αμέσως για την Κύπρο και ο θεός του πολέμου για τη Θράκη.

Ακόμη, στον Ήφαιστο αποδίδεται και η κατασκευή του Τάλου. Ο Τάλως ήταν ένα τεράστιο ανθρωπόμορφο, χάλκινο κατασκεύασμα το οποίο ο θεός δώρισε στον βασιλιά της Κρήτης Μίνωα. Ο Τάλως προστάτευε ολόκληρο το νησί καθώς με τα τεράστια βήματά του ήταν ικανός να ταξιδεύει τόσο γρήγορα που λέγεται ότι έκανε τρεις φορές το γύρο του σε μία ημέρα. Ο προστάτης της Κρήτης έκαιγε ζωντανούς τους εχθρούς του λαού της, καθώς τους έσφιγγε πάνω στο πυρωμένο στήθος του και κατάστρεφε με την καυτή του ανάσα όποιο εχθρικό πλοίο στρεφόταν ενάντια στο νησί

Η λατρεία του Ηφαίστου ήταν ιδιαίτερα διαδεδομένη στη Λήμνο, απ' όπου και μεταφέρθηκε στην Αθήνα, όπου υπήρχε ναός προς τιμήν του, το γνωστό Θησείο.

Ο Ήφαιστος συνήθως Παρουσιαζόταν με παχιά και μακριά γενειάδα, με χοντρά και άσχημα χαρακτηριστικά. Επιπλέον, ήταν κοντός και χοντρός, με αδύναμα πόδια που δεν μπορούσαν να συγκρατήσουν εύκολα το βάρος του. Τα σύμβολά του είναι το σφυρί, το αμόνι και η λαβίδα.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

Ο Διόνυσος ήταν γιός του αρχηγού όλων των θεών, του Δία και της κόρης του βασιλιά Κάδμου, της Σεμέλης. Σύμφωνα με το μύθο γύρω από τη γέννηση του Διονύσου, η Σεμέλη ζούσε τον τέλειο έρωτα με τον Δία, πράγμα που εξόργισε την Ήρα, η οποία έπεισε την Σεμέλη να ζητήσει από τον Δία να εμφανιστεί μπροστά της μες τη θεϊκή λαμπρότητα του, με τον κεραυνό και τις αστραπές. Αυτό είχε ως αποτέλεσμα η νεαρή γυναίκα να πάρει φωτιά, όμως ο Δίας κατάφερε να σώσει το παιδί που περίμενε η Σεμέλη από αυτόν τοποθετώντας το μες στο μηρό του. Τρεις μήνες αργότερα ο Διόνυσος, το παιδί που «γεννήθηκε δυο φορές» ,βγήκε από το μηρό του πατέρα του.

Ο Δίας για να προστατεύσει το μικρό Διόνυσο από την οργή της Ήρας, εμπιστεύτηκε τον Ερμή, ο οποίος ανέθεσε τον Διόνυσο στην προστασία του βασιλιά Αθάμοντα και της βασίλισσας Ινούς. Ο Δίας τους συμβούλεψε να αναθρέψουν το παιδί σαν να ήταν κορίτσι. Όμως η Ήρα ανακάλυψε τα ίχνη του και τρέλανε το βασιλικό ζευγάρι. Ο Δίας τότε πήγε τον γιο του μακριά από την Ελλάδα, τον μεταμόρφωσε σε κατσίκι και τον παρέδωσε στις νύμφες , Μαινάδες και σε ένα σάτυρο , τον Σειλήνο

Ο Διόνυσος αντιπροσωπεύει «το πνεύμα της ενέργειας και της μεταμορφωτικής δύναμης του παιχνιδιού» γεμάτο πονηριά, εξαπάτηση και στρατηγικές που υποδεικνύουν είτε τη θεϊκή σοφία ή το αρχέτυπο του Κατεργάρη. Ο ίδιος κατά την παιδική του ηλικία ανακάλυψε το αμπέλι και έκτοτε περιπλανιόταν διδάσκοντας ανά τον κόσμο τις ιδιαίτερες τελετές του και την καλλιέργεια της αμπέλου. Αλλού έγινε δεκτός ως θεός, αλλού ως τυχοδιώκτης άνθρωπος, γεγονός που προκάλεσε σύμφωνα με τον μύθο και ανάλογες αντιδράσεις εκ μέρους του. Επίσης είχε θεσπίσει στη Θήβα τις βακχικές γιορτές, στις οποίες γυναίκες μεταμφιέζονταν σε Βάκχες και αποτελούσαν την ακολουθία του θεού. Ντυμένες με δέρματα θηρίων απελευθερώνονταν και χόρευαν ξέφρενα βγάζοντας δυνατές κραυγές. Κατά τη διάρκεια των γιορτών ο Διόνυσος ήταν ανεβασμένος σε άρμα που το έσερναν πάνθηρες και ήταν διακοσμημένο με κισσούς και αμπέλια, συνοδευόταν από μια εύθυμη ακολουθία, στην οποία ανήκαν οι Σειλινοί, οι Σάτυροι, οι Πάνες και οι Μαινάδες. Όλους του συνέπαιρνε ένα είδος τρέλας , ούρλιαζαν, χόρευαν και έπαιζαν με τη συνοδεία αυλού και τυμπάνου.

Προς τιμήν του διοργανώνονταν επίσης μεγαλοπρεπείς γιορτές, όπως τα Κατ' αγρούς Διονύσια, τα Λήνια, τα Ανθεστήρια και τα Μεγάλα Διονύσια.

Ο Διόνυσος έφερε την επωνυμία πυριγενής και εξαιτίας του γεγονότος ότι συνέχισε την κήσή του στον μηρό του πατέρα του μηρορραφής, διμήτωρ και δισσότοκος. Ο Διόνυσος είναι επίσης Διθύραμβος, δηλαδή διγενής, γεννημένος πρώτα από τη φωτιά και κατόπιν από το νερό. Ενώ ακόμα χαρακτηριστικά του σύμβολα ήταν το αμπέλι, ο κισσός και ο πάνθηρας.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Φτάνοντας στο τέλος της εργασίας μας διαπιστώσαμε ότι οι 12 θεοί του Ολύμπου κατείχαν εξέχουσα θέση στην αρχαία ελληνική τέχνη. Υπάρχουν ποικίλα περίτεχνα αγάλματα αλλά και αγγεία που τους απεικονίζουν τόσο μόνους τους, φέροντας τα χαρακτηριστικά τους σύμβολα, όσο και με τη συνοδεία άλλων θεών σε σημαντικές στιγμές της ζωής τους. Μ' αυτόν τον τρόπο οι αρχαίοι Έλληνες εξέφραζαν την αφοσίωση και τον σεβασμό προς το πρόσωπο τους, ζητώντας παράλληλα την προστασία και το έλεός τους.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ-ΔΙΚΤΥΟΓΡΑΦΙΑ

--Ι.Θ. Κακριδή ‘‘ Ελληνική Μυθολογία’’ , τομ. 2, Εκδ. Αθηνών Αθήνα 1986

--Π.Στρατίκης ‘‘Οι θεοί του Ολύμπου’’ , Εκδόσεις Στρατίκη

--‘‘Μυθολογία Larousse’’ , Εκδόσεις Μεταίχμιο

--www.moirra.com

--www.ramnousia.com

--www.hellinon.net

--www.hellenicmythology.weebly.com

--www.pneymatiko.wordpress.com